

Cărțile din cer și actualizarea lor

24 decembrie 2007

Gili Cârstea

Dumnezeu a găsit în fiecare generație o cale, un limbaj, prin care să transmită lumină și adevăr copiilor Săi. Oricât de sărăcăcios ar părea acel limbaj pentru noi astăzi, el a fost adaptat, de nevoie, fiecărui nivel de înțelegere, și și-a realizat scopul.

Un exemplu în această direcție este încercarea lui Dumnezeu de a explica pionierilor adventiști rostul și modul de funcționare al sistemului complex de înregistrare și evidență a vieții fiecărui om. Iată aici o încercare modestă de a face lumină asupra acestui subiect:

“Legea lui Dumnezeu cuprinde simțămintele și motivele, ca și faptele exterioare. Ea descoperă secretele inimii, luminează lucruri ascunse în întuneric. Dumnezeu cunoaște fiecare gând, fiecare scop, fiecare plan, fiecare motiv. Cărțile din cer înregistrează păcate care ar fi fost comise dacă ar fi existat ocazia. Dumnezeu va aduce la judecată fiecare faptă, fiecare lucru ascuns. Prin lege El măsoară caracterul fiecărui om. Așa cum pictorul transferă pe pânză trăsăturile feței, tot așa trăsăturile de caracter ale fiecărei persoane sunt transferate în cărțile din cer. Dumnezeu are o fotografie perfectă a caracterului fiecărui om, și El compară această fotografie cu legea Sa. El descoperă omului defectele care îi întinează viața, și apelează la el să se pocăiască și să se întoarcă de la păcat” (ST 31 iulie 1901).

Deși folosește expresii și concepte uzuale în acea perioadă, Domnul introduce aici un cuvânt foarte familiar generației informatice de astăzi, și anume transfer. Între mintea individului și serverele cerești are loc un permanent transfer de date. În fiecare clipă fișierul personalității noastre este actualizat, fără să lipsească nimic din informația, cunoscută sau necunoscută nouă, care ne caracterizează. De la ADN până la gestul simplu de a ne spăla mâinile, totul se înregistrează în memoriile (biologice?) ale cerului prin transfer de date.

Acest transfer de date era un element principal în sistemul ceremonial. Între păcătosul care aducea jertfa la poarta sanctuarului și locul prea sfânt din interiorul sanctuarului avea loc un transfer prin sângele mielului de jertfă. El recunoștea astfel că regretă faptele comise, și că dorește să participe la o viitoare acțiune de curățire ce avea loc la sfârșitul fiecărui an.

Acest sistem primitiv descoperă doar necesitatea mărturisirii păcatului cunoscut prin transfer asupra sanctuarului.

Pasajul citat mai sus descoperă un nivel și mai profund al acestei operațiuni de înregistrare a caracterului nostru. Cărțile din cer, ni se spune, înregistrează rezultatul final al unei simple dorințe, dispoziții, înclinații, intenții, nerealizate din lipsă de ocazie. Faptul că nu există ocazia prielnică nu înseamnă că suntem nevinovați de acel păcat, sau că el nu este raportat în dreptul numelui nostru.

În această lumină, se pare că “legea păcatului și a morții” este mult mai cumplită decât am fost noi dispuși să înțelegem, iar declarația din Isaia mai serioasă decât am perceput noi până acum:

“Tot capul este bolnav, și toată inima suferă de moarte! Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos: ci numai răni, vânătăi și carne vie, nestoarse, nelegate, și nealinate cu untdelemn” (Isa 1:5-6).

Această maladie este în afara capacității omenești de vindecare. Doar “legea Duhului de viață” care locuia în Hristos va putea rezolva această mare încurcătură în care se află neamul omenesc. Ca să se întâmple acest lucru, “Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firei pământești, ci după îndemnul Duhului” (Rom 8:3-4).

Așa cum porunca legii a fost împlinită în Hristos, tot la fel va fi împlinită ea și în cei care vor învăța, în ultima generație, cântarea lui Moise și a Mielușelului. Ei vor avea “credința lui Isus,” biruind așa cum a biruit El, deoarece trăiesc după îndemnul Duhului.

***